

slesvigs Forhold var til Behandling, og da udtale sig med den Sagkundskab herom, som netop han var i Besiddelse af. Endvidere peger det ærede Medlem i sine Erindringer paa den Betydning, det havde, at de menige Rigsdagsmedlemmer ved de fleste Sagers Behandling i den tyske Rigsdags Finansudvalg havde Adgang til at overvære disse Forhandlinger.

Jeg vil gerne, ikke mindst som ungt Medlem af dette Ting, sige, at jeg tror, det vilde have sin store Betydning, om noget saadant fandtes ogsaa hos os. Jeg peger for at understrege dette paa, at naar der ved tredie Behandling af Finanslovsforslaget bliver forelagt os et meget stort Antal Ændringsforslag til Afgørelse; maa vi i Virkeligheden nu helt og fuldt — og i og for sig skal jeg for mit Vedkommende ikke beklage mig derover — have Tillid til de Afgørelser, vore Medlemmer af Finansudvalget har truffet. Vi saa imidlertid ved tredie Behandling af Finanslovsforslaget i Foraaret et Tilfælde, som i det mindste forekom mig i ikke ringe Grad uheldigt, nemlig det, at det højtærede Finansudvalg havde truffet Afgørelse i en Sag — Egelund-Sagen —, som efter min Mening havde afgørende principiel Betydning, uden at i alt Fald jeg forud var blevet gjort bekendt dermed.

Jeg skal nævne en anden Sag, som i Fjor i Virkeligheden stod overfor sin Afgørelse i Finansudvalget, da mit Partis Medlemmer i Udvalget forlangte den afgjort hermede i Salen. Sagen vedrørte hele Radioordningen herhjemme. Administrationen havde forelagt Finansudvalget et Forslag til Ordning af Radiovæsenet, som efter min Mening var afgjort uheldigt formet. Jeg nævner særlig, at i dette Forslag var der foreslaaet Oprettelse af et Radioraad paa 39 Medlemmer. Sagen kom til Behandling her i Tinget, og jeg ved, at det at faa denne Sag fuldt belyst og faa denne væsentlige og vigtige Institution, som Radiospredningen er, lagt i et fast Plan, krævede uhyre meget Arbejde, det vilde have været umuligt for et Udvalg som Finansudvalget, der har saa mange Sager at behandle, at gennemdrøfte denne Sag og finde den rette Form for dens Ordning.

Jeg nævner dette ikke blot med Tanken paa os, der færdes herinde, og os, der har Ansvar her paa Rigsdagen. Jeg nævner det ogsaa, fordi man Landet over — og dette kan jo kun siges at være glædeligt i et Land, hvor Folkestyret gør sig gældende — med stor Agtpaaagivenhed følger Rigsdagens

Forhandlinger og iagttager de Resultater, som vi kommer til. Og i Aar, hvor vi fejrer 25-Aars Jubilæet for Folkestyrets Gennemførelse her i vort Land, kan vi jo ikke nøjes med at raabe Hurra for Grundloven og Parlamentarismen, men vi maa ogsaa se paa, at der er rettet en ikke ringe Kritik mod Parlamentarismen og de Former, hvorunder den virker. Jeg mener, at vi, der sætter Pris paa, at Folkestyret fortsat skal gøre sig gældende herhjemme, maa ikke blot være agtpaaagivende, men ogsaa søge at gøre vort til, at de eventuelle Fejl og Mangler, der paa peges fra Befolkningens Side, kan blive rettet, og at Folkestyret ogsaa i Henseende til sin Arbejdsmaade kan forme sig paa den rette Maade.

Og det, der i ikke ringe Grad peges paa fra Befolkningens Side, er da dette, at vi efterhaanden i hver Rigsdagssamling faar forelagt et uhyre stort Antal Lovforslag, og ligeledes, at hver Rigsdagssamling bringer en ikke ringe Lovhøst. De Udtalelser er fuldt ud berettigede. Jeg har set efter, hvor mange Lovforslag der har været forelagt i de 24 ordinære Rigsdagssamlinger, der er afholdt siden 1901, og det viser sig, at der gennemsnitlig har været forelagt 110 Lovforslag og vedtaget 86 Love. Vi kommer derved i de 25 Aar op paa et Antal af 2 067 Love. Nu ved jeg meget vel, at i dette Tal er indbefattet en Række Love, der er blevet revideret, og at der er en hel Række Tilføjelser til bestaaende Love, der ogsaa gaar ind i Tallet. Men alligevel er det jo saa, at vi har faaet en Lovsamling, der er saa stor, at det for Menigmand næsten ikke er til at hitte Rede i de forskellige Lovbestemmelser, og jeg vil sige, at det Arbejde, vi herigennem har paalagt Sogneraadsmænd, Amsraadsmedlemmer og Folk, der arbejder i de offentlige Institutioner; er af en meget omfattende Art og yderligere er vanskeliggjort ved, at Lovgivningen er saa spredt og saa omfattende, som Tilfældet er herhjemme. Jeg mener, at vi maa kunne naa til, at vi paa dette Omraade gaar til en Forenkling og en Simplificering af den vidtforregnede Lovgivning, vi har, og jeg vil pege paa, at da vi i 1922 behandlede alt det, der vedrører Indkvarteringslovgivningen, lykkedes det os at samle i een Lov det, der før havde staaet i tre Forordninger, hvoraf den første var fra 1806, og desforuden det, der havde staaet i 6 forskellige Love og Lovtilføjelser, Dette er kun et enkelt Omraade. Men der er en hel Række andre Omraader, hvor man kunde gaa i samme Retning og herigennem